Bonyhád, 1904. november 15. – Pécs, 1974. december 16.

Kisiparoscsaládban született, apja ácsmester volt. 1929-ben a pécsi Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetemen szerzett orvosi diplomát. Mecsekszabolcson bányaorvosként kezdte a pályáját, a bányászok porbelégzési ártalmait kutatta. 1939-ben Szilikózis című munkájával habilitált a pécsi egyetemen, és a belklinika magántanára lett. 1941-ben Bánffyhunyadra került kórházigazgatónak. 1944-ben családjával Bonyhádra költözött, az ottani kórházban folytatta orvosi praxisát. A második világháború befejezése után belépett a Független Kisgazdapártba, a bonyhádi szervezet egyik vezetője lett. 1945. márciustól a helyi nemzeti bizottság, majd a városi képviselő-testület tagja. 1945. november 4-én a Baranya-Tolna vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1947. július 21-i önfeloszlatása után Pfeiffer Zoltán Magyar Függetlenségi Pártjához csatlakozott, az 1947. évi választásokon ismét képviselő lett. A Pfeiffer-párt mandátumainak 1947. novemberi törvénytelen megsemmisítése után visszavonult a politikai élettől. 1951-től Simontornyán és Tamásiban a tüdőgondozó főorvosa, Pincehelyen a kórház röntgenorvosa volt. Az 1950-es években az ÁVH több alkalommal elvitte, egy hétnél tovább azonban soha nem tartották fogva, más revízió nem érte. 1972-ben ment nyugdíjba.